

РЕШЕНИЕ

№ 302

гр. София, 07.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 14-ТИ ГРАЖДАНСКИ, в публично заседание на първи март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Ася Събева

Членове: Елена Тахчиева
Кристина Филипова

при участието на секретаря Теодора Т. Ставрева
като разгледа докладваното от Ася Събева Въззивно гражданско дело № 20211000501354 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл.258 и сл. от ГПК.

С решение от 17.02.2021г. постановено по гр.д.№ 16370/2018г. по описа на СГС, ГО, 4 с-в., е уважен частично иск с правно основание чл.2 ал.1 т.3 ЗОДОВ, като ПРОКУРАТУРАТА НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ е осъдена да заплати в полза на Р. П. П. сумата от 7000 лв., представляваща обезщетение за причинени неимуществени вреди, както и сумата 90 лв., представляваща обезщетение за имуществени вреди - пътни разходи за стойността на билета за пътуване с автобус по маршрут от гр.София до гр.Ботевград и обратно, както и сумата 600 /шестотин/лв., представляваща обезщетение за имуществени вреди - разноски за адв.защита, сторени в производството по НОХД № 396/10г. на Ботевградски РС, причинени в резултат на повдигнато му незаконно обвинение за извършване на престъпление по чл.201 ал.1 вр.чл.26 НК, наказателното производство по пр.пр.№ НСН 96/2015г., ДП № ЗМ 5387/2015г. на СДВР, което е било прекратено с Постановление от 03.05.2016г. на СРП, ведно със законната лихва върху главниците, считано от 10.05.2016г., когато е влязло в сила до окончателното плащане, а на основание чл.78, ал.1 ГПК, сумата от 300 лв., направени съдебни разноски.

Със същото решение е отхвърлен иска за неимуществени вреди в останалата му част - за разликата над 7000 лв. до 30 000 лв., като неоснователен в тази част.

В срока по чл.259 ГПК срещу решението е депозирана въззивна жалба от ответника по делото.

оспорва решението в неговата осъдителна част и моли съда да го отмени и да отхвърли изцяло исковете за присъждане на обезщетение за неимуществени и имуществени вреди в пълен размер. Изтъква факта, че в мотивите си съдът е посочил всички обстоятелства, които обуславят неимуществените вреди от настоящото наказателно производство, но не е обсъдил коя вреда се явява в причинна връзка с дейността на органи на ПРБ, не е посочил значението им за техния размер и не е дал отговор защо именно тази сума -7 000 лева, е приета за справедлива обезвреда. Съдът не е обсъдил отделните критерии и тяхното значение спрямо присъдения размер на обезщетение. При постановяване на своето решение съдът не е съобразил в достатъчна степен, че наказателното производство е изпращано до съда и други правни субекти, различни от ответника, са били отговорни за своевременното разглеждане и решаване. В хода на съдебното производство ищецът не успял да се справи с доказателствената тежест за наличието на претърпени неимуществени вреди, които да са в пряка причинно-следствена връзка с повдигнатото му обвинение. От страна на ищеца не са представени и събрани по установения от ГПК ред доказателства за наличието на такива вреди. Твърденията за претърпени вреди от воденото срещу него наказателно производство, изразили се в емоционално, социално и здравословно увреждане, в преживяни безпокойство, стрес, са неподкрепени с доказателства и напълно голословни.

По повод твърдяната от ищеца неимуществена увреда на здравословното му състояние не се представят никакви доказателства, че поради наличието на която същият е ползвал каквато и да било медицинска помощ или каквато и да било лекарска намеса по време на воденото наказателно производство. Следователно, дори хипотетично да се приеме наличността на негативно въздействие от факта на предявеното му обвинение, същото следва в съвсем минимална и незначителна степен би повлияло върху здравословното му състояние, предвид изобщо липсата на лекарска намеса в случая. Липсата на доказателства в тази насока обосновава извода за липса и на негативно отражение на факта на предявеното му обвинение с негативен интензитет, твърдян от ищеца. Присъденият размер е завишен и не съответства като еквивалент на действителните неимуществени вреди, претърпени от ищеца.

От друга страна безспорно се установява, че действията на органите на прокуратурата във воденото срещу ищеца наказателно производство са били изцяло законосъобразни и правилни, като тяхното постановяване и извършване са били не само пожелателни, а изцяло необходими, както и изискуеми и задължителни, съобразно изискванията на наказателния закон за конкретната фактическа обстановка. Няма данни по делото Прокуратурата на РБ да е изнасяла информация по повод наказателното производство срещу ищеца до медиите.

По отношение на имуществените вреди посочва, че присъдената сума от 600 лева е недоказана. Разходите по ангажирането на адвокатска защита имат пряко следствие дължимост на хонорара, който трябва да е съответен на правната защита, необходима на лицето с оглед повдигнатото обвинение/Решение №81/20.01.2006г. по гр.дело

№23/2005г.,четвърто ГО на ВКС/.Няма доказателства за реално платен хонорар. За сумата от 90 лева имуществени вреди за транспортни разходи също няма ангажирани доказателства. Претендира разноски.

Въззиваемата страна Р. П. П. оспорва жалбата и моли съда да потвърди решението като правилно и законосъобразно.

Контролиращата страна – САП поддържа жалбата на ответника, оспорва жалбата на ищеца и моли съда да отмени първоинстанционното решение в осъдителната му част респ. да намали размера на обезщетението.

Софийски апелативен съд, действащ като въззивна инстанция, след като разгледа жалбите и обсъди събраните доказателства, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Първоинстанционният съд е бил сезиран с обективно кумулативно съединени искове с правно основание чл.2 ал.1 т.3 от ЗОДВПГ и чл.84 ал.3 ЗЗД.

Ищецът **Р. П. П.** твърди, че на 15.04.2010г. е съставен срещу него и внесен в съда обвинителен акт от РП Ботевград за престъпление по чл.201, ал.1 вр. чл. 26 НК, по който повод е образувано НОХД № 396/210г. по описа на Ботевградски РС. След множество съдебни заседания бил признат за невинен с присъда № 69/2011 г. на БРС. След протест на прокуратурата било образувано ВНОХД № 58/12г. по описа на СОС, по което дело е постановено Решение от 29.03.2012г., с което е отменена присъдата на БРС, а делото върнато за ново разглеждане от друг състав на БРС. След няколко заседания делото било прекратено с Определение от 20.09.2012г. и изпратено по подсъдност на РС София. В СРС, НО било образувано НОХД № 18070/12г., по което след още няколко съдебни заседания делото било прекратено с определение от 17.02.2015г. и върнато на СРП за отстраняване на процесуални нарушения. След година и три месеца, на 03.05.2016г. с Постановление от 03.05.2016г. СРП прекратила наказателното производство на основание чл.199 чл.243 ал. 1, т.1 вр.чл. 24, ал.1 т.1 НПК. Твърди, че наказателното производство срещу него продължило общо 7 /седем/ години. Като човек с висше образование, по професия икономист, без предходни осъждания, преживял много тежко този период от време. Изпитвал чувства на неудобство, стрес, срам и унижение. Чувствал се злепоставен в личен, професионален и обществен план. Повдигнатото обвинение се отразило особено тежко на семейството му. От повдигане на обвинението и до прекратяване на делото, по причина същото, бил пред развод със съпругата си и двамата живеели във фактическа раздяла. Твърди, че за да участва лично в съдебните заседания по НОХД № 396/210г. на Ботевградски РС и НОХД № 396/10г. на БРС пътувал с автобус по маршрут от гр.София до гр.Ботевград, с което формирал и имуществени разходи в размер на 90лв. представляваща стойността на автобусните билети. Твърди, че заплатил за защита на адвокат по НОХД № 396/210г. на Ботевградски РС сумата 600лв., представляваща имуществени вреди.

С оглед гореизложеното претендира да му бъде присъдено обезщетение за неимуществени вреди в размер от 30 000 лв., както и сумата 90лв., представляваща обезщетение за имуществени вреди - пътни разходи за стойността на билета за пътуване с

автобус по маршрут от гр.София до гр.Ботевград и обратно и сумата 600лв., - разноси за защита от адвокат, сторени в производството по НОХД № 396/210г. на Ботевградски РС, причинени в резултат на повдигнато му обвинение в извършване на престъпление по чл. 201, ал. 1 вр. чл. 26 НК, наказателното производство по което впоследствие е прекратено, ведно със законната лихва върху главниците, считано от датата на влизане в сила постановлението за прекратяване на наказателното производство до окончателното им

изплащане. **Претендира разноси.**

Ответникът по делото-Прокуратурата на Република България, оспорва предявените иски по основание и по размер и моли същите да бъдат отхвърлени, като неоснователни и недоказани. **ПОСОЧВА, ЧЕ НЕ СА** доказани пълно и главно

неимуществени вреди в претендирания размер, както и причинна **ВРЪЗКА**

между обвинението и твърдените болки и

страдания. Не оспорва, че срещу ищеца е водено наказателно производство, приключило с постановление за прекратяване в период от общо 7 /седем/ години. Възражава, че постановлението за прекратяване не е влязло в сила. Възражава, че твърдяните неимуществени вреди не са пряка и непосредствена последица от воденото наказателно производство по повдигнатото обвинение, производството по което впоследствие е прекратено. В условие на евентуалност възражава, че вредите не са с този интензитет както

и, че не са настъпили и твърдяните имуществени вреди. **Освен това на**

ищеца не е налагана мярка „забрана за

напускане на пределите на РБ" , той е можел

да пътува и съответно обвинението няма

връзка с евентуални служебни проблеми на

същия.

От фактическа страна се установява безпротиворечиво, че на 28.01.2010г.

ИЩЕЦЪТ Р. П. П. Е бил привлечен в качеството на обвиняем, като му е била взета мярка за неотклонение „подписка ", видно от постановление за привличане на обвиняем и вземане на мярка за неотклонение с квалификация по чл.201, ал.1 вр.чл.26 НК за това, че за времето от

21.10.2008г. до 31.05.2009г., в гр.Ботевград, област Софийска, при условията на продължавано престъпление, в качеството си на длъжностно лице - „*** ****” в „Никас България”ЕАД - гр.Ботевград, представлявано от Д. Й. и П. М., е присвоил чужди пари - **сумата от 4605,73 лева, собственост на „Никас България” ЕАД - гр.Ботевград**, връчени в това му качество и поверени му да ги пази и управлява, както следва: по фактура № 61824/05.03.2009г. на „Транс Капитал”ЕООД - сумата от 39,76 лв.; по фактура № 60315/05.02.2009г. на ЕТ”Ф. - С. И.” - сумата от 78,42 лв.; по фактура № 61065/15.02.2009 г. на ЕТ”Ф. - С. И.” - сумата от 87,26 лв.; по фактура № 60180/03.02.2009 г. на „Анелим - АЗ”ЕООД - сумата от 35,61 лв.; по фактура № 59582/22.01.2009 г. на „Йоанна 2007”ЕООД - сумата от 262,88 лв.; по фактура № 63098/24.03.2009 г. на ЕТ”А. - И. Р.” - сумата от 137,35 лв.; по фактура № 61866/06.03.2009 г. на ЕТ”Л. Т. Д.” - сумата от 23,42 лв.; по фактура № 60366/06.02.2009 г. на ЕТ”Ж. 2001 - Ж. Н.” - сумата от 51,79 лв.; по фактура № 61119/20.02.2009 г. на ЕТ”Ж. 2001 - Ж. Н.” - сумата от 49,04 лв.; по фактура № 63061/31.03.2009 г. на „Натали 82” ЕООД - сумата от 64,34 лв.; по фактура № 62253/12.03.2009 г. на „Снежи 94” ЕООД - сумата от 35,38 лв.; по фактура № 49157/01.07.2008 г. на ЕТ”Ю. - Ю. А.” - сумата от 29,58 лв.; по фактура № 50295/29.07.2008 г. на ЕТ”Ю. - Ю. А.” - сумата от 8,40 лв.; по фактура № 63099/24.03.2009г. на ЕТ ”Ю. - Ю. А.” - сумата от 26,41 лв.; по фактура № 61865/06.03.2009г. на ЕТ ”Т. М.” - сумата от 23,42 лв.; по фактура № 50744/30.07.2008 г. на ЕТ ”В. - А. А.” - сумата от 271,34 лв.; по фактура № 62263/12.03.2009г. на „Тео 777” ЕООД и дневен финансов отчет към същата фактура Е.К.Л № 0530/20.03.2009г. - сумата от 81,84 лв.; по фактура № 63187/25.03.2009г. на ЕТ ”Н. И.” и дневен финансов отчет към същата фактура Е.К.Л. № 0534/26.03.2008 г. - сумата от 69,67 лв.; по фактури № 55089 и № 55168 на „Сириус 2005” ООД, отразени в двустранен протокол № 1/24.04.2009 г. и дневен финансов отчет Е.К.Л № 0450/31.10.2009 г. към същата фактура - сумата от 371,96 лв.; по фактура № 54589 на „Сириус 2005”ООД, отразена в двустранен протокол № 2/24.04.2009 г. и дневен финансов отчет № 0446/27.10.2008 г. към същата фактура - сумата от 195,13 лв.; по фактура № 54708 на „Сириус 2005 ООД, отразена в двустранен протокол № 3/24.04.2009 г. и дневен финансов отчет № 0444/21.10.2008 г. към същата фактура - сумата от 119,92 лв.; по фактури № 55793 и № 55853 на „Сириус 2005”ООД, отразени в двустранен протокол № 4/24.04.2009 г. е дневен финансов отчет № 0463/19.11.2008 г. към същите фактури - сумата от 25,10 лв.; по фактури № 56580, № 56256 и № 56174 на „Сириус”ООД, отразени в двустранен протокол № 5/24.04.2009 г. и дневен финансов отчет № 0468/26.11.2008 г. към същите фактури - сумата от 40,70 лв.; по фактури № , № 55607, 55610, 55413, 55448, 55490, 55414, 55412, 55260, 24957 на „Сириус 2005”ООД, отразени в двустранен протокол № 6/24.04.2009 г. и дневен финансов отчет към същите фактури № 0458/12.11.2008 г. - сумата от 623,89 лв. и по дневен финансов отчет № 0531/м.03.2009 г. - 1853,12 лева - **престъпление по чл.201 ал. 1 във вр. с чл.26 ал.1 от НК.**

На 15.04.2010г. е съставен и внесен срещу ищеца обвинителен акт от РП Ботевград за престъпление по чл.201, ал.1 вр.чл.26 НК, по който повод е образувано НОХД № 396/210г. на Ботевградски РС. След множество съдебни заседания същият е признат за невинен с присъда № 69/2011 г. на БРС.

Съдът в мотивите си счита, че от правна страна не е доказано подсъдимият Р.П. да е осъществил деяние по чл.201 ал.1 вр. чл.26 ал.1 НК, доколкото по делото не може да се установи кога конкретно е извършено деянието от подсъдимия в инкриминирания период 21.10.2008г. - 31.05.2009г., тъй като със заповед № 509/17.04.2009г. трудовото му правоотношение с „Никас България“ ЕАД било прекратено.

Втория направен от съда правен извод в полза на невинността на подсъдимия, е, че неотчитането на процесните суми в касата на дружеството „Никас България“ ЕАД от страна на подсъдимия е констатирано въз основа на 17 броя двустранни протоколи, които обаче са съставени след прекратяване на трудовото правоотношение на подсъдимия с посоченото дружество, както и че Р.П. не е имал качеството „длъжностно лице“ по смисъла на НК, тъй като в представената по делото длъжностна характеристика никъде не му се вменява задължението да събира парични средства от клиенти на дружеството, т.е. не се установява, че на същия са му били поверени парични средства, собственост на дружеството, връчени в това му качество или поверени му да ги пази.

Видно от мотивите на оправдателната присъда, с трудов договор №38001519/19.05.2008г. Р. П. П. от гр.*** започнал работа в търговското дружество на длъжност „*** ***“ за гр.***, със срок на изпитване три месеца, като на 01.08.2008г. подписал допълнително трудово споразумение към трудовия договор с срок - „безсрочен“. Съгласно длъжностната характеристика в трудовите права и задължения на същия се включвали - търсенето нови клиенти на дружеството, събиране на заявки от клиенти и т.н. Във връзка с тези му задължения на 19.05.2008г. и на 27.03.2009г. с приемо- предавателни протоколи Р.П. получил Касов апарат модел А 100 с фискална памет, зарядно устройство към него, адаптор за л.а., касова книга, кочан фискална касова бележка, л.а., м." Ситроен", модел „С2", комплект ключове и комплект регистрационни документи за МПС и мобилен телефон със СИМ-карта. На 06.04.2009 г. била извършена обща проверка на всички „*** ***и“ на „Никас България“ ЕАД гр.Ботевград с участието на свид.Н. В. А. на длъжност „Търговски мениджър“ на дружеството и било констатирано, че за времето от 21.10.2008г. до 31.05.2009г. П. не е отчетел парични средства - суми в размер на 4605.73 лева, които суми получавал на ръка от фирми- клиенти на дружеството, но не ги отчетел в касата на „Никас България“ ЕАД.

Със Заповед № 508/17.04.2009г. е било прекратено трудовото правоотношение на Р. П. П. с „Никас България“ ЕАД гр.Ботевград.

След протест на прокуратурата било образувано ВНОХД № 58/12г. по описа на СОС, НО, по което дело с Решение от 29.03.2012г. е отменена присъдата на БРС, а делото върнато за ново разглеждане от друг състав. След още няколко заседания в БРС делото е прекратено с Определение от 20.09.2012г. и изпратено по подсъдност на РС София.

В РС София е образувано НОХД № 18070/12г., по което след няколко съдебни заседания делото е прекратено с определение от 17.02.2015г. и върнато на СРП за отстраняване на процесуални нарушения.

След година и три месеца, на 03.05.2016г. с Постановление от 03.05.2016г. СРП е прекратила наказателното производство по пр.пр. № НСН 96/2015г., ДП № ЗМ 5387/2015г. на СДВР, на основание чл.199, чл.243 ал.1, т.1 вр.чл.24 ал.1 т.1 НПК. Видно от събраните писмени доказателства Постановление от 03.05.2016г. не е обжалвано. Поради това съдът приема, че е влязло в сила с изтичане на предвидения в НПК седемдневен срок за обжалването му, считано от датата на постановяването му или съответно на 10.05.2016г.

Следователно наказателното производство е продължило близо 6 години и 5 месеца, считано от 28.01.2010г. до 10.05.2016г.

Видно от приложеното СВИДЕТЕЛСТВО ЗА СЪДИМОСТ
ИЩЕЦЪТ е с чисто съдебно минало -
неосъждан. Същият е с висше
икономическо образование, на 53 г. към
датата на повдигане на обвинението,
семеен, работи като * ***.**

Досежно неимуществени вреди по делото са ангажирани гласни доказателствени средства, а именно - разпит на св.П. /син на ищеца/ в о.с.з. на 17.02.2021г., чийто показания съдът цени при условията на чл.172 ГПК като логично обосновани и вътрешно непротиворечиви.

От разпитания по делото свидетел се установява, че баща му работел като *** *** от 2008г. до 2010г. След това започнали да идват призовки в дома, в който живеели заедно, в едно домакинство, т.к. ищецът бил обвиняем по наказателно дело. Налагало се често да пътува до гр.Ботевград, понякога с адвокат. Към 2012г. уж нещата приключили, но после пак се възобновили и така продължило до 2016г. С повдигане на обвинението баща му започнал да се чувства зле, все ходел умърлушен, не ходел на работа, защото го уволнили, заради делото. Не се срещал с хора, седял си у дома, бил изнервен. Непрекъснато се карал с жена си, заради проблеми по делото. Преди това двамата нямали проблеми помежду си. Тя го обвинявала, че е следствен и виновен за това, което се случва. Затова баща му се принудил да напусне дома им и се преместил да живее при своите родители. Подтискало го и това, че не може да си намери работа по специалността, защото все го питали дали е осъждан и има ли срещу него някакви производства.

Няма новопредставени доказателства пред настоящата инстанция.

По делото няма приложена медицинска документация респ. не е изслушана съдебно-медицинска експертиза, какво е настоящото здравословно състояние на ищеца и има ли реално влошаване в резултат на изживения стрес от воденото наказателно производство. В този смисъл настоящата съдебна инстанция намира за недоказано твърдението за влошено здравословно физическо състояние, намиращо се в причинно-следствена връзка с обвинението.

При така описаната фактическа обстановка съдът намира решението на първа инстанция за правилно по същество по следните съображения:

Основанието за ангажиране отговорността на държавата чрез органите на прокуратурата по реда на ЗОДОВ е обективен факт и ако спрямо лицето е било повдигнато обвинение за извършване на престъпление по НК, което впоследствие е било прекратено, поради това, че деянието не е извършено от това лице, респ. ако лицето е оправдано, а наложената мярка за неотклонение е отменена поради липса на законно основание - несъставомерност, изразяваща се в липса на авторство, именно тези обстоятелства дават основание обвинението да бъде квалифицирано като незаконно, **независимо от това**, че отделните процесуално-следствени действия са били извършени в съответствие със закона и в рамките на правомощията на разследващия орган. Тези изводи съответствуват напълно и на указанията по приложението на материалния закон, дадени в т. 3 на ТР № 3/2004 г. на ОСГК на ВКС, в което е прието, че държавата се освобождава от отговорност за вреди **само ако единствената причина за увреждането е поведението на гражданите.**./в този смисъл ОПРЕДЕЛЕНИЕ № 18 ОТ 22.01.2009 Г. ПО ГР. Д. № 3948/2008 Г., Г. К., II Г. О. НА ВКС/

От събраните по делото писмени и гласни доказателства, се установи, че е налице повдигнато и поддържано обвинение от органите на прокуратурата спрямо **ищеца, като наказателното производство е продължило повече от 6 години, считано от 28.01.2010г. до 10.05.2016г., за престъпление, което е тежко умишлено, при мярка за неотклонение-подписка**, както и че от тези действия на прокуратурата на последния са причинени неимуществени вреди - силно изживян стрес и притеснения, както и имуществени такива, под формата на претърпяна загуба - обстоятелства, които обуславят кумулативното съществуване на елементите на фактическия състав на нормата на чл.2, ал.1, т.3 ЗОДОВ.

Отговорността по ЗОДОВ на държавата и общините е деликтна и доколкото няма специални правила, размера на обезщетението за причинените неимуществени вреди се определя от общата норма - чл. 52 ЗЗД, която определя справедливостта като единствен критерий. Съгласно правилата за разпределение на доказателствената тежест, ищецът следва да установи по реда на пълното доказване настъпилото влошаване на общия му здравословен статус и психическо състояние, претърпените болки и страдания, както и наличието на причинно-следствената връзка между тях и воденото срещу него наказателно производство, претърпените страдания и интензитета на стреса, опозоряването на името му и репутацията му. Тежестта на престъплението, за което е повдигнато обвинение се преценява именно като обстоятелство, което е от значение за справедливото овъзмездяване на оневинения обвиняем /подсъдим/. Това обстоятелство, обаче, няма и не може да има самостоятелно значение, нито може да бъде определено парично изражение на неимуществените вреди, за които се претендира по чл. 2 ЗОДВПГ, по текстове на НК.

Правно релевантно е как то се е отразило върху обвиняемия /подсъдимия/, което няма как да бъде напълно еднакво за различните лица, а при специфичните за всеки случай факти и обстоятелства.

От събраните доказателствени средства, се констатира, че спрямо ищеца е била взета най-леката мярка за процесуална принуда, че предприетото наказателно преследване е за тежко умишлено престъпление, което е продължило повече от 6 години, което се е отразило

крайно неблагоприятно върху личността му и неговото емоционално и най-вече психическо състояние - бил притеснен, подтиснат, изплашен, депресиран, останал без работа. Тук следва да се отбележи, че за липси в размер на общо 4 605 лв. и ако лицето има качеството на МОЛ има друг гражданско-правен ред за реализиране на имуществената отговорност по КТ, а в условие на евентуалност за други вреди по ЗЗД, но вместо това е използвана наказателна санкция по НПК спрямо лице, което очевидно не представлява обществена опасност и няма установен криминален уклон.

Следва да се посочи, че неспазването на разумен срок в наказателно производство с привлечен обвиняем увеличава вредните последици за последния в степен, която е предмет на конкретна преценка. Тази степен не следва да намира изражение чрез увеличение на размера на обезщетението в геометрична прогресия, без да се изследва и отчита в решаващата дейност на съда прякото значение, което продължителността има за конкретно претендираната вреда, с оглед нейното естество. В случая продължителността се намира в пряка причинно-следствена връзка с вредите, тъй като е повече от 6 години, в рамките на който период ищецът е останал без работа и не е можел да започне нова такава по специалността, която притежава с оглед характера на повдигнатото обвинение. Това безспорно е допринесло не само за финансовите проблеми в семейството, но и за влошаване отношенията и последвалата фактическа раздяла между съпрузите. Следва да бъде отчетен факта, че ищецът се е явявал редовно на всички заседания в РС-Ботевград, за които е пътувал от София, като е ангажирал и адвокатска защита, доколкото производството е имало и съдебна фаза на две инстанции с първоначално оневиняване и впоследствие отмяна и връщане за ново разглеждане, което е увеличило периода на притеснения и емоционален дисбаланс.

В този смисъл не е налице принос на пострадалия по смисъла на чл.5 ЗОДОВ, тъй като неговото поведение не се намира в пряка причинно-следствена връзка със забавяне на производството. Забавянето е по обективни причини извън поведението на страните по делото .

В обобщение - въззивният съд констатира, че е налице съвпадение на крайния резултат от изводите на първата и настоящата инстанции по отношение основателността на иска, а по отношение на размера на обезщетението намира, че същият не следва да бъде намаляван т.е. жалбата на Прокуратурата в тази насока е изцяло неоснователна. Жалба от страна на ищеца няма депозирана респ. недопустимо е да се влошава положението на жалбоподателя.

II. Според разпоредбата на чл.4 ЗОДОВ, държавата дължи обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това дали са причинени виновно от длъжностното лице. В чл.82 ЗЗД имуществените вреди са два вида - претърпени загуби и пропуснати ползи. Според т. 11 на ТР № 3/22.04.2005 г. на ОСГК на ВКС обезщетението за имуществени вреди се определя с оглед особеностите на всеки конкретен случай и при наличие на причинна връзка с незаконните актове на правозащитните органи, от което е видно, че за да се присъди обезщетение за имуществени вреди, следва да се установи причинна връзка между вредата и незаконното обвинение в извършване на престъпление.

От събраните по делото писмени и гласни доказателства, се установи, че ищецът е направил пътни разходи в размер на 90 лв. за явяване в заседанията пред РС-Ботевград и обратно, тъй като живее постоянно в гр.София, както и платен адв.хonorар за защита в наказателното производство в размер на 600 лв., който не е прекомерен.

Съгласно Наредба №1 от 09 юли 2004год. за минималните размери на адвокатските възнаграждения/ в редакцията преди изм. и доп.ДВ,бр.28 от 28 март 2014год./ за защита на подсъдимия по дела, при които за престъплението се предвижда наказание до 10 години лишаване от свобода минималното възнаграждение е 500лв./чл.13,ал.1,т.3 от наредбата/.

Съгласно чл.189 и 190 НПК не съществува правна възможност с присъдата на наказателния съд да се присъдят направените от оправдания подсъдим разноски, поради което същите се явяват понесени имуществени вреди - претърпяна загуба, които могат да се обезщетят единствено по реда на ЗОДОВ./в този смисъл РЕШЕНИЕ № 621 ОТ 22.10.2010 Г. ПО ГР. Д. № 1927/2009 Г., Г. К., IV Г. О. НА ВКС, както и РЕШЕНИЕ № 433 ОТ 23.06.2010 Г. ПО ГР. Д. № 563/2009 Г., Г. К., IV Г. О. НА ВКС, постановени по реда на чл.290 ГПК/ НПК урежда отговорността за разноски в наказателното производство, които съдят определя по реда на чл.301 т.12 НПК, без обаче да предвижда възможност за лицето, което е признато за невинно или наказателното производство срещу него е прекратено, да претендира направените в хода на наказателното преследване съдебни разноски. Според чл.187 ал.1 НПК разноските по наказателното производство се посрещат от сумите, предвидени в бюджета на съответното учреждение, като съдят решава въпроса за разноските с присъдата или с определение – чл.189 НПК. Липсващата процесуална възможност да се упражни претенцията за разноски в наказателния процес обуславя извода, че разходваните средства в хода на наказателното преследване, приключило с оправдателна присъда или прекратено в хипотезите на чл.2 ал.1 т.3 ЗОДОВ се явяват за лицето, подложено на неоправдана наказателна репресия, имуществена вреда, за която държавата дължи обезщетение на основание чл.4 ЗОДОВ.

На основание чл.78 ал.1 ГПК жалбоподателят-ответник дължи в полза на въззиваемата страна направените разноски за явяване пред настоящата инстанция, в размер на 900 лв. платен в брой адв.хonorар, съгласно приложения договор на л.12. С определение от 27.05.2021г. СГС е оставил без уважение молбата по чл.248 ГПК за изменение на постановеното решение в частта за разноските, поради липсата на списък по чл.80 ГПК. Това определение не е обжалвано с ч.ж. пред САС, поради което същото е влязло в сила респ. не подлежи на въззивен контрол.

Воден от горното и на основание чл. 272 от ГПК, съдят

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение от 17.02.2021г. постановено по гр.д.№ 16370/2018г. по описа на СГС, ГО, 4 с-в., в обжалваната осъдителна част.

ОСЪЖДА Прокуратурата на Република България с адрес: гр.София, бул."Витоша" № 2, Съдебна палата, **ДА ЗАПЛАТИ В ПОЛЗА НА** Р. П. П. ЕГН *****, със съдебен адрес: гр.***, ул. „***“ № 4, ет. 2, стая № 4, чрез адв. Г. В. У. - САК, сумата от 900 лв. /деветстотин лева /, представляваща направени разноски за адвокат пред въззивна инстанция.

В необжалваната отхвърлителна част решението е влязло в сила.

Решението подлежи на обжалване пред ВКС в едномесечен срок от съобщението с касационна жалба.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____